

maailmas inimesel faks jalga käimise, faks käpa töötamise, faks kõrwa kuulmise ja faks silma nägemise tarvis. Nende eisivanemad, need loobud tagad, olid õnne kõmbel roomamise lõpetusel jalgade peal hakanud kõndima, ja käsi muu aja toimetuseks pruunima. Eest tõusis nende järeltulejatele se kasut, et nemad teadsid, missugusi liikmeid käigi ja mis töötavaks pidid tarvitama. Muidoleks aži viisit? teisite läinud. Kui nende eisivanemad fogemata üks neljatölkile elaja kõmbel oleks hakanud kõndima, siis kõnnissid nende järeltulejad veel tänapääw nii samuti, ja häda igaühel, kes nende käisi lähaks teisite seadma. Käsi ja jalgu pidi igamees pruunima, seest et ilma nendeta läbi ei saanud, ka mõnes kohas kõrwu, ebatükk ei ial õpetuse kuuluisse tarvis.

— Silmadega oli hoopis teine lugu, neid nemad palju ial ei pruuninud. Õõ oli neil isak pääwast kaunis tük pikem ja mõnel alaline, nõnda kui mitmes kohas waimu õõ. Et õõ pimedas silmadest palju abi ei ole loota, sellepärast õpisid Luiulased maast madalaast igaskohas käspidi hõlpsalt teed leidma. Juhtus siin ja seal mõni fogemata seina waasta, seal leidis kõhe mõnuusa tugi ninast, et pääle ial palju wiga seest wopsust ei saanud. Nidad olid neil pikad ja tugewad! Meuljutud ja wetise nina pärast ei pidand sedagi lugu; kes igapääw lopsu nina peale saab, harib riimaks sellega. — Uga et nemad silmi palju fuskil waatamise tarvis ei pruuninud, sellepärast läksid neil silmad aega mõõda waga arafe, nõnda et mõned selgemat pääwavalget so-

gunist ei kannatanud, veel wähem midagi ažja oma filmaga võisid näha. Mitu ei näinud nii kaugel kui ta nina-ots ulatas, veel wähem mis selle piire üle sündis. Harimise läbi wõib inimene oma keha jõudu fosutada, ka filmi aega mõõda walguse läike waasta farastada; aga seda piukest waewa ei tahtnud Luiulas fedagi etewõta. Mispräraast ka? Nemad pidasid palju hõlpsamaks, seda töeks uskuda, mis teised oma silmadega üitlesid näinud olema. Nende hulgas leiti mehi, kui praelegi mitmes kohas, kes juba ammeti seisuse pärast teistest targemad arvatasid olema. Kellele Jumal ammeti annab, sellele annab ta ka meelemõistust! Seda Luiulaast päritud wana sõna peetasse veel tänapääwal mitmes paigas töeks.

— Esimesed ratasepad, rätsepaid, raudsepaid ja muud ammetmebed olid Luiulas wõeralt maalt tulnud Walgelased ja nende Luiulas sündinud lapsed; kaua aega pärast seda laekis ka mõni Luiulane oma poea ammetmeheks õpida. Ebatükk Luiulaaste sugust sündinud ammetmeestel ial seda silmawalgst ei tulnud, kui Walgelastel, siisfi uskusid need kodukaswand targad, kui Walgelaste wärki riided selga ja ummisfingad jalga olid pannud, ennast Walgelastega ühesuguseks ja kiisisid pealegi oma tarkust igapääw rahva kuuldes, tunni mõned nõdramad seda kütust uskuma hakasid. Oma sugu waasta näitasid naad ennast wäga uhleks isandiks, kelle eest teised mütsi pidid tergitama; aga Walgelaste ees roomasid nemad põrmus, silitasid Walgelaste sääri ja lahusid nende —! töök sellepärast: et Walgelased neid omastekes waasta-